

*Владимир Димитријевић**

ИСПОВЕСТ ЕВРОСКЕПТИКА**

Сажетак

Оглед се бави евроскептицизмом његовог аутора, мр Владимира Димитријевића, који објашњава хришћанске корене свог неприхватања ЕУтопијске замисли, засноване на читању источноправославне традиције и њеног односа према Западу. У тексту је дат преглед Димитријевићевих ставова о „Европи Уније“ (Милош Кнежевић) од 1999. године наопамо. Нарочит нагласак стављен је на утицај кнеза Николаја Трубецког, и његове књиге „Европа и човечанство“ (Логос, Београд, 2001), која је, још почетком двадесетих година прошлог столећа, указала на све мане европоцентричног погледа на свет.

Кључне речи: евроскептицизам, евроунијаћење, хришћанство, традиција, Србија

Социолог политике, Слободан Антонић разликује три става пре ЕУ интеграцијама – евроентузијазам, који заговара тезу да је улазак Србије у ЕУ и нужност и благодет, еврореализам, који стоји иза тезе да Србија и може и не мора ући у ЕУ, јер за то постоје озбиљне препреке, и евроскептицизам, као „залагање за то да Србија не уђе у ЕУ, односно, експли-

* Професор књижевности Гимназије у Чачку

** Повод за овај текст: Антонићева студија о Евроскептицизму, Непосредан повод за настанак овог текста је поглавље књиге Слободана Антонића „Лоша бесконачност / Прилози социологији српског друштва“ (Службени гласник, Досије, Београд, 2013), под насловом „Евроскептицизам у Србији“, у коме овај наш угледни социолог разматра појаву евроскептицизма у српском друштву на почетку 21. века.

цитан или имплицитан став да је интеграција Србије у ЕУ непожељан процес који има алтернативу (тј. процес који може бити избегнут“) (1,143). Антонић је уочио да је подршка уласку Србије у ЕУ спала са 75% у години 2008. на 28% у години 2011. По њему, кључни узрок је отимање Косова Србији, што је већина држава под влашћу Брисела поздравила, као и наметање става да Србија треба да призна „независно Косово“ и да са њим живи као са суседном државом. У истраживању спроведеном 2011, преко 75% грађана сматрало је, сасвим „евроскептички“, да одрицање од Севера Косова ради уласка у ЕУ представља нешто што треба одбити. Антонић се подробно осврнуо на односе политичких странака према ЕУ, уочивши да се и Српска радикална странка и Демократска странка Србије до 2011. нису противиле уласку у ЕУ, али да је, после притисака да се призна независно Косово, дошло до промене њиховог става, па су обе сасвим промениле оријентацију. Евроскептицизма је било и у публицистици: Мирослав Јовановић, стручњак у Економској комисији за Европу при УН у Женеви, објавио је на сајту Нове српске политичке мисли 2006. године текст у коме је упозорио Србе да нова проширења нису приоритет за ЕУ, јер она и сама улази у кризу. Еврореалистичке текстове у то време пишу и Слободан Антонић и Ђорђе Вукадиновић, у НИНу се оглашавају новинари попут Зорана Ћирјаковића, а НВО „Двери српске“ 2008. године објављују специјални темат „ЕУ – мит или стварност“. Бошко Мијатовић у „Политици“ 2009. указује на то да се Брисел вара ако мисли да ће се Србија одрећи Косова ради уласка у ЕУ. Синиша Љепојевић, у истим новинама, указује на недостатак демократије у ЕУ, то јест на чињеницу да се 70% одлука доноси на затвореним седницама око три стотине радних група Савета ЕУ, 15% одлука доноси Комитет сталних представника чланица ЕУ и преосталих 15% решења су плод договора Савета министара. Европски парламент се ту, у суштини, ништа и не пита. По Ненаду Вукићевићу, који је на сајту „Српски националисти“ објавио неколико текстова о привиду демократије у ЕУ, бриселска творевина је бирократско чудовиште чијих 170 хиљада чиновника годишње „прождире“ око осам милијарди евра, при чему су исти плаћени да обаве, упркос декларативној причи о децентра-

лизацији, највећу централизацију државне моћи у историји Европе.

Иако су ЕУ интеграције у великом делу академске елите доживљене као неминовност (а државни издавач, „Службени гласник“, чак је покренуо и часопис „Изазови европских интеграција“ да ту неупитност докаже), ипак се и у научним круговима јављају критички гласови: Радмила Накарада, Богдана Кољевић, Слободан Самарџић, Срђа Трифковић, Мирослав Ивановић, Милош Кнежевић, Зоран Милошевић, Миломир Степић, Момчило Суботић, Миша Ђурковић и други указују на низ мањкавости у аргументацији да је ЕУ својеврсна „остварена утопија“ у којој се треба утопити.

Појављују се и књиге, попут студије Дејана Мировића, посланика Српске радикалне странке, „Аргументи против Европске уније“, у којима се подробно разобличавају ЕУ митови у нас. Основни аргументи Дејана Мировића, како их излаже Антонић, су следећи:

1. “Европском унијом не владају демократске институције, већ богата и отуђена бирократија, која доноси све најважније одлуке“ (1, 175)
2. „Други Мировићев аргумент против ЕУ јесте управо величина, неконтролисаност и паразитизам бирократије ЕУ“ (1, исто). Само посланици ЕУ парламента, који ни о чему суштински не одлучују, потроше на заседања преко 200 милиона евра годишње.
3. Бирократизација води нормирању свега и свачега, па и сасвим суманутим решењима, попут одлуке да на фармама које се баве узгојем свиња морају да постоје „играчке за свиње“. Уредбом 2257/94 наређује се да банане које се продају у ЕУ морају бити 13,97 центиметара дугачке и 2,69 центиметара дебеле, без „ненормалних девијација“. Постоји и уредба која дефинише ноћну кошуљу, уз тврдњу да се ноћна кошуља сме носити само ноћу и само у кревету. Бриселска бирократија наређује земљама ЕУ чиме се и како могу бавити у области пољопривредне производње, па је Бугарска, некад највећи источноевропски произвођач поврћа, постала увозник краставаца и кромпира. Споразум о стабилизацији и придруживању Србије ЕУ донео је страховите штете србској пољопривре-

- ди, која је, сасвим незаштићена, изложена моћној ЕУ конкуренцији. (Што се тиче субвенција ЕУ за пољопривреду, само 20% иде малим произвођачима, а 80% концернима, типа Нестле и Унилевера).
4. И стране инвестиције као извор напретка државе подвлашћене Бриселу су мит. Јер, странци купују домаће фирме и онда се збива следеће: “Тако преузето предузеће бива затим сурово истргнуто из мреже националне привреде чији је саставни део, те постаје део репродуктивног ланца мултинационалне компаније која је то предузеће купила. Оно тада више не даје посао привреди око себе, већ другим деловима матичне мултинационалке. Национална држава сада служи само томе да узима кредите како би домаће становништво имало какву – такву куповну моћ и могло да троши страну робу“ (1, 180).
 5. Излазак домаће робе на ЕУ тржиште опет је мит; то тржиште је већ одавно запоседнуто: “Зато се предузећа из Словеније, Чешке или Пољске, уместо ка Немачком или француском, окрећу ка српском, руском или украјинском тржишту“ (1, исто).
 6. Повећање плата у ЕУ је мит. Године 1996. „Фолксваген“ је купио „Шкоду“ и почео да зарађује од продаје чешких аутомобила 100 милиона евра годишње. Радницима из Чешке су плате остале исте – три пута мање него Немцима. Повећане су после серије штрајкова, али и даље су мање него „Фолксвагеновим“ произвођачима у Немачкој.
 7. Улазак у ЕУ не смањује, него повећава емиграцију. Из Пољске је емигрирало, после уласка у ЕУ, два милиона људи, као и из Румуније, а из Бугарске – милион.
 8. Помоћ Европске уније је такође мит: “Мировић објашњава да се помоћ из ЕУ мери пре милионима него милијардама евра, те да је помоћ намењена пре свега јачању „пријатељских“ институција, медија, организација. Када је, међутим, реч о привреди, највећи део помоћи Европске уније на крају заврши заправо на рачунима европских фирми./.../ Европска комисија је Хрватској доделила 227 уговора за консултантске

услуге у вредности од 86 милиона евра, а више од 97% тог износа опет су добиле фирме из Европске уније/...(1, 182)“

9. У ЕУ, тобож, нема корупције. То је лаж: 1999. цела Европска комисија је, због корупције, поднела оставку. Европска агенција за борбу против корупције открила је, у првих пет година свог рада, преваре ЕУ бирократије у вредности од ПЕТ МИЛИЈАРДИ ЕВРА!

Антонић је, као значајан прилог домаћем евроскептицизму, указао и на рад правника и политиколога Милоша Кнежевића, који је против ЕУ употребио низ „културно – политичких аргумената“. Основна тврдња Милоша Кнежевића могла би се свести на став да управо љубав према целини Европе спречава човека да постане ЕУ поклоник; јер Европска унија није целина Европе. ЕУ није демократска, него империјална творевина, сматра Кнежевић, чији став Антонић овако излаже: „По том концепту, проширење се не схвата као плуралистичко богаћење Федерације новим, самосвојним народима, већ као пуко проширење Царства новим, културно унификованим и хомогенизованим поданицима, потрошачима – пореским главама. Отуда проширење ЕУ има облик унутрашњег колонијализма, тачније, културно – цивилизацијског унификовања сваке различитости и самосвојности. За бриселске културтрегере, источноевропске нације јесу једно велико ништа, пука сировина која тек треба да буде прерађена у некакав културни фабрикат. За Брисел, Источну Европу чине дивљаци који се тек дуготрајним процесом „култивизације“ могу претворити, најпре, у „полу-Европљане“ (тј. у „кандидате“ и „нове чланове“ ЕУ), да би тек у неодређеној будућности могли постати „прави“ и „истински“ Европљани. И, као што се колонијализам 19. века одигравао под кринком ширења „цивилизације“, „трговине“ и „хришћанства“, тако се и овај унутрашњи колонијализам 21. века одиграва под маском ширења „европских стандарда“, „слободног тржишта“ и „људских права““ (1, 188).

По Кнежевићу, домаће издајничке елите, које једине имају озбиљну материјалну корист од чекања Годоа званог ЕУ, покушавају да свом народу наметну осећај да припада полуљудској врсти „још-не-ЕУропејаца“, што их ставља у не-

посредну улогу извршавања расистичких налога ЕУ олигархије. Еврорасизам има за циљ промену србског идентитета (православног по вери и балканског по историјском искуству, при чему је јелинско – ромејски Балкан колевка Европе), јер, „Европа Уније“ (израз Милоша Кнежевића) „подразумева слободу само за капитал и радну снагу, а не за слободе и уверења“ (1, 192).

Тако смо, захваљујући књизи Слободана Антонића „Лоса бесконачност“, добили, на једном месту, попис аргумен- тације домаћих евроскептика, ојачан стварношћу коју сваког дана видимо у ЕУ.

Где је ту Димитријевић?

Антонић у својој студији напомиње да су у специјал- ном броју „Двери српских“ („ЕУ:мит или стварност“) ве- ћина текстова били еврореалистички, а да су „само двоји- ца аутора изразила отворено противљење уласку Србије у Европску унију“, при чему су „обојица долазила из покрета хришћанских традиционалиста“ (1,151). Антонић излаже њи- хове ставове: „Јеромонах Петар (Драгојловић) у тексту „Бо- гочовек Христос или Европска унија“/.../тврдио је да „тзв. ЕУ почетком ове 2008. године Србији и српском народу не нуди ништа друго до оно што је и сам Сатана нуди Богочове- ку Христу на Гори кушања. Бриселска унија нуди нам да се, због тренутних економских проблема/.../ одрекнемо Живога Бога, и уђемо у „BIG DEAL“ са новим светским поретком и његовим идејним творцем Луцифером/.../ А Владимир Дими- тријевић је упозоравао да је „Европска унија глобалистичка творевина, у којој Србе чека несрећа и пораз“, оптужујући Унију да је „српску индустрију уназадила за четрдесет годи- на“, да „допушта Шиптарима да некажњено спаљују цркве и манастире“, односно, да „тим злотворима помаже да Косово „етнички очисте“ од Срба/.../“ (1, 152).

Прочитавши Антонићев оглед о ЕУ скептицизму у нас, и постајући свестан да сам, макар и најскромније, са своје „лајаве маргине“, допринео да се у Србији чују и други и другачији гласови од ЕУтопијских, каткад агресивно дру- госрбијанских, а понекад маскираних у бриселски новогovor са шајкачицом („И Косово и ЕУ!“), решио сам да погледам

понешто од онога што сам писао на ту тему, истичући: никад нисам био ни евроентузијста, ни евроеалиста, него увек и свагда евроскептик. Година отимања Косова и Метохије, 2008, коју Антонић сматра пресудном за повећање евроскептицизма у нас, мени је била само потврда онога што сам од почетка знао: Брисел је, скупа са Вашингтоном (а Брисел и Вашингтон су Империја у служби глобалистичког утопизма, који је, као и сваки утопизам, по Георгију Флоровском, заснован на “патосу насилног даривања среће”), непријатељ Србије и србског народа. Ево доказа из мојих текстова.

Читајући самог себе

Године 1999, у предговору за књигу „Кроз огањ апокалипсе“, записао сам: “Чињеница је да „нови светски поредак“ жели да збрише са лица земље све верске, националне и историјске разлике, и да од света направи „међународно тржиште“. Тако је на скупу у Берлину, одржаном 3. и 4. јула 1998. године, у организацији „Бертелсман фондације“, Клаус Кинкел, после говора Владике рашко – призренског Артемија, истакао да Европска унија није никаква „хришћанска заједница“ (на чему је српски епископ настојавао) и да ће Срби бити губитници и у будућим догађајима. Кинкел, министар спољних послова Немачке, сигурно је добро знао шта говори. Уопште, у документу „Доусавршавање Европске Уније“, понуђеном на овом скупу, Украјина, Русија и православно Словенство проглашени су „СИВИМ ЗОНАМА“ неуклопивим у „Уједињену Европу“. Србија је (како записује Владика Артемије у брошури „Савремена документа / Берлинска конференција, јули 1998. године) проглашена ЕНКЛАВОМ - РЕЗЕРВАТОМ у уједињеној Европи. Срби су парије у поретку који се саздава“ (2,7)

Године 2003, усред кампање Владе Зорана Живковића о неопходности наших ЕУ интеграција, написао сам чланак „Шта чека Србију? / Поводом Кори Удовички, кампање „Ми смо Европа“ и „Партнерства за мир““, у коме, између осталог, стоји да је прича о новим радним местима „бајка исто колико је бајка и пропаганда о нашем уласку у Европску унију до 2007. Ускоро ће у Србији сваки трећи радно способан човек бити незапослен./.../ Једина извесност је да ће дугови земље

расти, а да их нећемо моћи отплаћивати.“ (3, 352).“ Додао сам и ово:“Шта, у ствари, чека Србију? Чека је епоха дивљачког неолибералног капитализма који ће људе претворити у робове. Јер, неолиберални капитализам значи, између осталог/.../ одбацивање могућности да држава, у складу са интересима својих грађана, одлучује о стратегији развоја; масовну незапосленост (20% радно способних у Аргентини 1996); сукоб унутар једног народа, који се деле на „успешне бизнисмене“ (типа Јањушевића и Колесара, који су од „бродоградње“ и „саветодавних активности“ инкасирали милионе и пребацили их себи на рачун) и поштене, али убоге, “проле“ (сетимо се Џорџа Орвела), који претурају по „контејнеру са пет звездица“; даље разарање породице, које је већ достигло критичну тачку (у Крагујевцу многи очајни родитељи дају децу у домове за незбринуте јер немају чиме да их хране, а новине сваки дан доносе вести о убиствима у најужем породичном кругу, углавном због беде у којој се живи.) Наравно, ту је и неизбежно изумирање народа (већ сада се налазимо на ступњу дубоке демографске старости, и спадамо у најстарије народе на свету.) У либералном капитализму незапосленост се намерно увећава да би незапослени могли бити уцењивани послом и да би им се плате смањивале на минимум. неће бити синдикалних протеста, неће бити радничке побуне, неће бити наде/.../ Према томе, Србине, припремај се за јад и глад, и за велико трпљење и велико чекање. Јер, како каже народна песма: “Жари,пали, удбински диздаре,/ред ће доћи и на твоју кулу.“ Треба сачекати тренутак да се силни овог света забаве својим јадом (а биће га, тек почиње), па да слободно градимемо своју државу и своју наду“ (3, 353-354).

Године 2004, у 24. броју „Двери српских“, часописа за националну културу и друштвена питања, објавио сам свој зборник огледа о „другосрбијанштини“, под насловом „Паланка философије или Књига о говору мржње на све што је српско“. Наравно, није могло без евроскептицизма. У тексту „Хришћански одговор глобализму“, писаном у јесен 2003, указао сам на настојање ЕУтописта да избаце сваки помен Христа и Хришћанства из будућег ЕУстава; у тексту „Између тоталитаризма и демократије“ говорио сам о тоталитаризму САД, ЕУ и других глобалних играча, у коме сам наводио чешког мислиоца Вацлава Бјелоградског, што је упозорио да

појам „глобализације“, тако присутан међу ЕУ елитом, данас јесте оно што је у марксизму био појам „историјске нужности“, и даје потенцијал таквог схватања света веома опасан (јер, по Бјелоградском, реч је у уводу у „тоталитарну реконструкцију друштва“, какве су, недавно, биле комунистичка и нацистичка реконструкција). У чланку „Лични разлози“ истакао сам: “Господа глобалисти, очито, праве своје „петогодишње планове“, и верују у победу „тржишта“. На том тржишту ми, слободни људи, треба да будемо стока која се купује и продаје, под непрестаним надзором. Зар Леонтјев није био у праву кад је просечног Европејца доживљавао као „идеал и оруђе свеопштег разарања“? Зар је Достојевски лагао ка је видео да Европљани свет желе да уреде као мравињака?“(4,25). У тексту „Шта чека Србију?“ писао сам: “Једна од највећих лажи које нам се подмећу, исто као што је у социјализму тврђено како ће доћи комунизам, јесте прича о томе како ћемо ускоро у Европу, а до тада треба да се стрпимо. У тој причи нема ни трунке истине./.../ У Румунији и Бугарској је тако добро да у Србију, која је преживела санкције, Румуни и Бугари долазе да надниче./.../ Према подацима Бугарског завода за статистику, 40% људи живи са мање од 49 долара месечно. Скоро 40% деце рођене после 1989. никад није било на мору. Свако пето дете има покварене зубе јер родитељи немају паре да му плате зубара. По извештају УНИЦЕФА, трећина бугарске деце жели да оде из земље и живи у иностранству. Цене животних намирница су као у Немачкој, где су плате 30 до 40 пута веће. Бугарску је напустило пола милиона младих, у потрази за бољим животом.“ (4, 29) Додао сам и ово: “Јер, ММФ и Светска банка уништавају земље које им дају своју судбину у руке. Кредите одобравају тако да се привреда „преоријентише на тржишну“, то јест, да се распрода и уништи сав привредни потенцијал земље. А кад људи постану просјаци, онда морају бити и робови Великог Брата са Запада. У Србији ће се странцима продавати и природни ресурси: од руда до чистих и незагађених извора воде. Наша деца ће се суочити са судбином робова довозених у Америку из Африке, или пак Индијанаца који су сва своја „људска права“ могли да упражњавају у резерватима (сетимо се, Северна Америка је некада припадала њима). Да не говоримо о даљем распарчавању земље (Црна Гора, Војводина,

Рашка област – ко зна шта су господари „штапа и шаргарепе“ смислили?) Но, оно најважније ће бити рат против Христа и Светог Саве, против Цркве Божје међу Србима. И наши непријатељи ће то свим силама радити, јер народ има највише поверења у Цркву“ (4, 30).

У додатку „Паланке философије“ објавио сам текст др Срђе Трифковића, један од најранијих манифеста евроскептицизма у нас - „Европска унија није ни нужност ни благодет Србије (али може да јој буде усуд и проклетство)“. У овом упутном чланку, Трифковић је истакао: “Током протекле три деценије Европа је метаморфозирала од Шумановог и Монеовог модела Заједнице „унутар које свака чланица остаје суверена“ у бирократског монструма којим диригују неизабрани технократи и чиновници поникли на тековинама грамшијевске постмодерне. Устав ЕУ показује да је идеологија Уније до корена прожета потенцијално тоталитарним духом политичке коректности и милитантног секуларизма. Она одражава тежње и интересе постхришћанских владајућих елита кључних земаља ЕУ, али не тежње и интересе већине од садашњих 450 милиона житеља земаља-чланица“ (4, 154). Када је посетио Праг уочи уласка Чешке у ЕУ, Трифковић је разговарао са једним од учесника антикомунистичко-демократског покрета, Михалом Семином, који је још као малолетник, под Густавом Хусаком почео своју дисидентску каријеру, и био суоснивач Грађанског института у Прагу. Семин је рекао Трифковићу: “Више нисмо господари будућности сопствене земље, јер немамо утицаја на одлуку ко ће у њој да живи. Мораћемо да водимо исту имиграциону политику као Немачка или Француска, несумњиво са истим резултатима у току неколико година. У Француској већ сада муслимани чине десет посто становништва, а у Немачкој се ближе истом проценту, и нико не сме да се побуни, јер не само што би одмах био оптужен за расизам и нетолерантост, већ би дошао под удар кривичних прописа ЕУ о тзв. говору мржње./.../ За све народе Европе, а поготову за оне у источном делу континента који су успешније од Западњака очували наслеђене институције породице, Цркве и традиционалног морала, ипак је најопаснија Повеља Европског устава. Она инсистира на постмодерном концепту права и антидискриминације, уз инсистирање на посебним правима расно-етничких мањина попут Цигана

(Рома), хомосексуалаца, имиграната итд“ (4, 154-155). Семин је Трифковићу рекао и шта чека оне који се са овим не слажу, тврдећи да је епоха ЕУ слична епоси комунизма: “Једина разлика у односу на комунизам је да нисмо у затвору, бар за сада. Родољубима, конзервативцима, Хришћанима, немогуће је да добију неку катедру или уредничко место, о стипендијама за истраживачки рад да и не говоримо. Раније смо имали поборнике Сороша као слободне стрелце, са парама додуше, али без икаквог упоришта у народу и без неког утицаја на државну политику. Сада они ликују, јер у Европској Унији виде свог савезника који ће их преко Брисела и Луксембурга довести на власт“ (4,154).

Трифковић је био више него јасан: “Бити ЗА или ПРОТИВ Србије у сатанској, смроносној, христофобној Европској УНији може да постане литмус тест личне зрелости, културне заокружености, политичке писмености и хришћанске изграђености сваког Србина“ (4,154).

Године 2005, објавио сам књигу „Нови школски поредак/Глобална реформа образовања и коначно решење „српског питања““. И у њој сам подвукао да нас чека доба разградње основних вредности нашег друштва, онога што је, нешто касније, Борис Тадић у интервјуу Светиславу Басари назвао „преобразбом“ нашег идентитета. О будућности образовног система забележио сам: “У школству следе масовна отпуштања/.../ Гасиће се сеоске, али и градске школе, због недостатка деце. Насиље у школском простору биће спречавано увођењем камера и полицајаца, а не васпитањем. Разуларени психо-експериментатори добиће нашу децу као покусне куниће. Ниво знања у државним школама страховито ће опасти, а у приватним ће се школовати само деца „нових Срба“, верних слугу Вол Стрита и њиховог наци-глобализма“ (5, 352).

У књизи „Оклеветани светац/ Владика Николај и србофобија“ бавио сам се, између осталог, и нацистичким пројектом Уједињене Европе, као и борбом Владике Николаја против тог и таквог, на антихришћанству заснованог, уједињења. Подсетио сам на кључног економског теоретичара нацизма, Хајнриха Хункеа, који је 1942. објавио студију „Европска економска заједница“, истичући неопходност стварања јединственог привредног простора Европе под вођством Не-

мачке. Тада сам и објашњавао зашто Владика Николај смета домаћим и страним ЕУфоричарима: “Свети Николај Жички је одбрана Срба од свих лажи овог доба, од економских, преко политичких, до религиозних. Ударио је, смело и одлучно, на „картеле богаташке“ (читај: мултинационалне компаније), и у свом делу „Средњи систем“ подсетио Србе да, поред личне, негују и заједничку својину, не дозвољавајући капитализму да у њиховим душама убије правду и милосрђе; показао је, у „Србском народу као Теодулу“, да Црква и држава треба да буду у симфонији (сагласју) зарад добра свију; у „Речима српском народу“ подсетио да је Европа без Христа – Бела Демонија; у „Жетвама Господњим“ рекао да ће последња глобализација бити антихрстова обмана која ће ратовати против Богочовека, „Неуједначитеља и Неуједначивог...“ (6, 135).

У зборнику „Чувајте се да вас ко не превари / Православље на међи миленијума“, објавио сам текст „Не липши, магарче, до зелене траве/Србија и ЕУ“, у коме наглашавам: “У овом тренутку, Србија је ближа Марсу него Европској унији.../ Једино што од евроунијатских моћника добијамо су лепа обећања и „студије о изводљивости“. Србин може рећи, као негда Хамлет: “Живим од ваздуха, хране ме обећањима“ (7,491). У истој књизи, читаоцима је понуђен и разговор са Татјаном Горичевом, руском хришћанском мислитељком која деценијама живи на Западу. Она је из непосредног искуства поручила ЕУфоричним земљацима: “Сада се на улицама свих великих европских градова може видети све више лепо одевених људи који копају по ђубриштима – то су незапослени. Транснационалне корпорације уништавају економију појединих земаља, а резултат тога постаје масовно отпуштање радника. При томе се то чини са таквим цинизмом којег никада раније није било. Човек може мирно да ради, али једног „лепог“ јутра он добије поштом обавештење да више нигде не ради зато што су његова канцеларија или фабрика затворени. Осим тога, свуда су већ двоструко смањене пензије и то се објашњава тиме да треба мислити и на будуће нараштаје, те им зато сада треба дати половину своје пензије. Укида се медицинско осигурање. А лекови и уопште медицинске услуге на Западу су ужасно скупи. Људи не могу да себи купе лекове и при томе они стално поскупљују. У Немачкој, у Француској током последње две године видим

сувише много људи без зуба – то су они који немају новца да плате протезе. После увођења евра готово су сви Европљани, нарочито Немци, изгубили знатан део својих уштеђевина зато што је претварање националних валута у евро извршено страшно неправедно. А цене робе су после увођења евра порасле просечно два пута. Сиромашење народа се примећује у готово свим европским земљама. Људи почињу да протестују. У Немачкој, где више десетлећа није било демонстрација, оне су постале уобичајене. Али демонстрације, наравно, не дају ефекте“ (7, 485).

Онда је 2008. изашла књига потписника ових редова „Евроунијаћење/ Православље и папизам на крају историје“. Овде је појава превођења православних на унију са Римом (очуваш спољашњи обред византијског типа, али папу признаш за врховног поглавара) употребљена, између осталог, ради лакшег објашњавања процеса разградње националног идентитета православних, који се на силу утерују у ЕУ тамницу. Писао сам, објашњавајући пропаганду домаћих евроунијата: “Нисмо у Европи ако нисмо у Европској унији. Сви злочини које је Европска унија, скупа са САД, починила приликом распада СФРЈ, протерујући Србе са њихових вековних огњишта, заборављају се да би се „ушло у Европу“!.../ И сад, кад Брисел Шиптарима поклања Косово, и даље се чују поклич: “Европа или смрт!“!.../ Кад Србин чује реч „унија“, одмах му пада на памет унијаћење његових предака које је Ватикан спроводио уз помоћ Млетака и Хабзбурга, приморававујући децу Светог Саве да признају папу римског, а нудећи им, заузврат, да сачувају свој „гркоисточњачки обред“. Реч „унија“ нас подсећа на Матавуљевог Пилипенду, који неће да пређе у „царску виру“, макар умро од глади; такође, не можемо ни изговорити ову реч, а да се не сетимо свих лукавстава и подлости којима су се служили латински мисионари да би Србе проверили“ (8, 35, 36).

Године 2011, са др Зораном Милошевићем у коауторству, објавио сам књигу „Европска унија, Русија и нови фашизам / Где су ту Срби?“. У њој је изашао мој оглед „Хитлер се поново рађа“, у коме сам, опет и опет, подвукао сличности између неких од идеја нациста и садашњих ЕУ комесара, наглашавајући да Хитлер није био случајна појава у историји

Запада, него једна од могућих последица капиталистичког развоја привреде и слабости демократије.

И тако даље, и томе слично; читалац се, ако жели, може уверити у мој евроскептицизам, који није „букнуо“ 2008, него је био присутан у ономе што сам радио од самих почетака.

Извори мог евроскептицизма

Наравно да ово не пишем у своју похвалу, нити да бих остварио славу „врача – погађача“ који је најмудрији, најаналитичнији, најпрецизнији у тумачењима „мегатрендова“, и који је све то сам открио. Наиме, оно што сам о ЕУ знао (а знао сам да је ЕУ утварна у својој „вавилонској журби“ још пре пада Милошевића, док овде није ни било захуктале ЕУфорије), нисам „доконао“ сам, него захваљујући традицији, тој, како рече Честертон, демократији покојника (ако су древни Атињани гласали каменчићима, наши покојници гласају својим надгробним камењем, говорио је омиљени Борхесов писац). Наиме, као православни хришћанин, пред собом сам имао традицију критичког читања западноевропског покушаја да се изгради нова Вавилонска кула, свет остварене утопије (Нигдине, Недођије). Сви су ми били пред очима: од Светих, попут Игнатија Брјанчанинова, Теофана Затворника, Владике Николаја, Оца Јустина, преко словенофила, Достојевског, Данилевског, Леонтјева, до савременика, попут Александра Дугина и Александра Панарина. Још 1992. године сам, у часопису Митрополије црногорско – приморске, „Светигора“, објавио свој програмски чланак „Од мита о Гралу до Новог светског поретка“, у коме сам, на основу православног предања, учео континуитет између старих и нових западних „великих инквизитора“, оних из папског Рима и оних из ЕУ Брисела. Једноставно, знао сам зато што сам, макар интелектуално, припадао великој хришћанској традицији коју блесак ЕУ ђинђува није мога да заслепи, јер је њено језгро древно злато битијне истинитости.

Литература

- Слободан Антонић: *Лоша бесконачност - Прилози социологији српског друштва*, Службени гласник, Досије студио, Београд, 2012.
- Кроз огањ апокалипсе*, приредили Владимир Димитријевић, Јован Србуљ, Светило, Београд, 2000.
- Владимир Димитријевић: *Зашто плаче Свети Сава?*, Штампа, Чачак, 2006.
- Владимир Димитријевић: «Паланка философије или Књига о говору мржње на све што је српско», *Двери српске*, 4/2004.
- Национални интерес бр. 2 за 2011, Тематски блок „Размеђе европске америчке политике“, Институт за политичке студије, Београд, стр. 9-84
- Владимир Димитријевић: *Нови школски поредак - Глобална реформа образовања и коначно решење „српског питања“*, Легенда, Чачак, 2005.
- Политичка ревија бр. 4/2012, Тематски блок „Европски стандарди и српска транзиција“, Институт за политичке студије Београд, стр.1-88.
- Владимир Димитријевић: *Оклеветани светац - Владика Николај и србофобија*, Лио, Горњи Милановац, 2007.
- Чувајте се да вас ко не превари - Православље на међи миленијума*, приредили Владимир Димитријевић и Јован Србуљ, Образ светачки, Београд, 2007.
- Владимир Димитријевић: *Евроунијаћење - Православље и папизам на крају историје*, Лио, Горњи Милановац, 2008.
11. Зоран Милошевић, Владимир Димитријевић: *Европска унија, Русија и нови фашизам - Где су ту Срби?*, ЗМ и Клуб српских родољуба, Београд, 2011.
12. Српска политичка мисао бр. 4/2011, Тематски блок „Противречности европеизације, Институт за политичке студије, Београд, стр. 131-213.

Овај рад је примљен 25. новембра 2012. године а прихваћен за штампу на састанку Редакције 14. априла 2013. године.